

гала съ малкото дилафче, хвърля дръбни зрънца измирно и млъква, сѣкашъ прѣнесена въ другъ миръ.

— Ха-де, бабке, — я подсѣща нѣкой.

— Че слушате ли йоще... вие малки слончета, — се подсмивва баба Краса, загалила най-малкото прѣвнуче и пакъ заприказва.

— Ама какъ тѣй деня пораства колкото мисирено зърно бе, бабке?

— На светого Андрея, зимниятъ день нараства колкото едно мисирено зърно, — додава тя.

— Ха, че затуй тогазъ мама свари мисире, ха? — потвърждава срѣднето сестриче.

— Тѣй баба, а пѣкъ утрѣ деня нараства, колкото пѣтела подскача отъ кѣщния прагъ.

Тя разказваше какъ нараства деня, колкото пѣтела подскача отъ кѣщния прагъ, а мене ми се видѣ, че деня е едно голѣмо, голѣмо свѣтло кѣлбо, като голѣмъ сапуненъ мѣхуръ и тоя мѣхуръ тѣй се уголѣми, че ми се взеха очитѣ и като се пукна тамъ — нѣгдѣ, задъ гори и вършини, нѣщо просия, като че зора се сипва и изъ сиянието полетѣ на бѣлѣ вихрогоненъ конь, бѣлобрадъ старецъ — свети Игнатъ, слѣдъ когото съ устремъ летятъ: червени пѣтли, разперени кокошки, изплашени гжски, перясти пуюци и още много, много тежкокрили птици... Литнали изъ незнайни страни и летятъ къмъ село, гдѣ моръ е ударилъ това лѣто и птиче не е останало въ село. И затжжили се въ село, че кога нощъ прѣвали, нѣма пѣтель да пропѣй, за да буди работни стопани; нѣма гжски призори да грачатъ, за да се знае, кое врѣме е; та вдигнало се мало и голѣмо и ничкомъ сж молба сторили на светого Игната, прѣдъ Дѣдо Господа